ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΤΑ ΙΤΑΛΙΑΣ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 7ης Φεβρουαρίου 1973 *

Στην υπόθεση 39/72,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους νομικούς της συμβούλους Armando Toledano-Laredo και Giancarlo Olmi, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το νομικό της σύμβουλο Émile Reuter, Bd Royal, αριθμός 4,

προσφεύγουσα,

κατά

Ιταλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενη από τον Adolfo Maresca, πρεσβευτή, επικουρούμενο από τον Giorgio Zagari, Sostituto Avvocato Generale dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία της Ιταλίας,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τον κανονισμό του Συμβουλίου 1975/69, της 6ης Οκτωβρίου 1969, περί θεσπίσεως συστήματος πριμοδοτήσεων για τη σφαγή αγελάδων και πριμοδοτήσεων για τη μη διάθεση στο εμπόριο γάλακτος και γαλακτοκομικών προϊόντων, και από τον κανονισμό 2195/69 της Επιτροπής, της 4ης Νοεμβρίου 1969, περί θεσπίσεως τρόπων εφαρμογής του συστήματος των πριμοδοτήσεων για τη σφαγή αγελάδων και πριμοδοτήσεων για τη μη διάθεση στο εμπόριο γάλακτος και γαλακτοκομικών προϊόντων,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τον R. Lecourt, πρόεδρο, τους M. Monaco και P. Pescatore (εισηγητή), προέδρους τμήματος, A. M. Donner και J. Mertens de Wilmars, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

γενικός εισαγγελέας: H. Mayras
γραμματέας: A. van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα «περιστατικά« παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία στις 3 Ιουλίου 1972 η Επιτροπή, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ προσφυγή με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να λάβει τα αναγκαία μέτρα για να επιτρέψει την αποτελεσματική εφαρμογή στο έδαφός της και εντός των οικείων προθεσμιών του συστήματος των πριμοδοτήσεων για τη σφαγή γαλακτοφόρων αγελάδων (που στο εξής αναφέρονται ως «πριμοδοτήσεις σφαγής») και των πριμοδοτήσεων για τη μη διάθεση στο εμπόριο γάλακτος και γαλακτοκομικών προϊόντων (που στο εξής αναφέρονται ως «πριμοδοτήσεις μη διαθέσεως στο εμπόριο»), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τον κανονισμό 1975/69 του Συμβουλίου, της 6ης Οκτωβρίου 1969, περί θεσπίσεως συστήματος πριμοδοτήσεων για τη σφαγή αγελάδων και πριμοδοτήσεων για τη μη διάθεση στο εμπόριο γάλακτος και γαλακτοκομικών προϊόντων (G.U. L 1952, σ. 1), και του κανονισμού 2195/69 της Επιτροπής, της 4ης Νοεμβρίου 1969, περί των τρόπων εφαρμογής του προαναφερθέντος κανονισμού (G.U. L 278, σ. 6).

2 Ο κανονισμός 1975/69, όπως τροποποιήθηκε ιδίως από τον κανονισμό του Συμβουλίου 580/70, της 26ης Μαρτίου 1970 (G.U. L 70, σ. 30), εισήγαγε, με σκοπό τη μείωση των πλεονασμάτων γάλακτος και γαλακτοκομικών προϊόντων, που υπήρχαν εκείνη την εποχή στην Κοινότητα, σύστημα πριμοδοτήσεων για την ενθάρρυνση της σφαγής γαλακτοφόρων αγελάδων και για τη μη διάθεση στο εμπόριο του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων.

Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του συστήματος αυτού καθορίστηκαν από την Επιτροπή με τον κανονισμό 2195/69, όπως ισχύει μετά τις αλλεπάλληλες τροποποιήσεις και συμπληρώσεις του.

Δυνάμει των διατάξεων αυτών, τα κράτη μέλη όφειλαν να λάβουν μέσα στις καθορισμένες προθεσμίες ένα σύνολο μέτρων εφαρμογής, ιδίως σε ό,τι αφορά

την υποβολή και τον έλεγχο των αιτήσεων των γεωργοκτηνοτρόφων, την καταγραφή της υποχρεώσεως των αιτούντων να διακόψουν τελείως και οριστικά την παραγωγή ή τη διάθεση γάλακτος, την κοινοποίηση στην Επιτροπή του αριθμού και της σπουδαιότητας των αιτήσεων, τον έλεγχο της εκτελέσεως των αναληφθεισών υποχρεώσεων και τέλος την καταβολή στους δικαιούχους των πριμοδοτήσεων.

3 Όσον αφορά τις πριμοδοτήσεις σφαγής, οι προαναφερθέντες κανονισμοί όρισαν το διάστημα από την 1η μέχρι την 30ή Δεκεμβρίου 1969 ως την περίοδο εντός της οποίας οι αιτήσεις χορηγήσεως πριμοδοτήσεως έπρεπε να κατατεθούν στην αρμόδια εθνική αρχή, και την περίοδο για τη σφαγή από τις 9 Φεβρουαρίου μέχρι τις 30 Απριλίου 1970, με παράταση 30 ημερών μετά τη μέρα τοκετού για τις γαλακτοφόρες αγελάδες που θα γεννούσαν μεταξύ της 1ης Απριλίου και της 31ης Μαΐου 1970.

Η καταβολή των πριμοδοτήσεων έπρεπε να γίνει, σύμφωνα με τις λεπτομέρειες που καθορίζονταν στα άρθρα 4 του κανονισμού 1975/69 και 10 του κανονισμού 2195/69, εντός 2 μηνών από την προσκόμιση της απόδειξης της σφαγής, εκτός από τις οφειλές προς τους γεωργοκτηνοτρόφους που κατείχαν περισσότερες από 5 γαλακτοφόρες αγελάδες, η καταβολή των οποίων αναβαλόταν για τρία χρόνια.

4 Όσον αφορά εξάλλου τις πριμοδοτήσεις μη διαθέσεως στο εμπόριο, οι αιτήσεις έπρεπε να υποβληθούν στην αρμόδια εθνική αρχή από την 1η Δεκεμβρίου 1969, ενώ η πρώτη δόση έπρεπε να καταβληθεί εντός τριών μηνών από την ανάληψη της υποχρεώσεως από το δικαιούχο.

5 Λόγω της βελτιώσεως που διαπιστώθηκε στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, το Συμβούλιο κατάργησε με τον κανονισμό 1290/71, της 21ης Ιουνίου 1971 (G.U. L 137, σ. 1), το σύστημα των πριμοδοτήσεων σφαγής και μη διαθέσεως στο εμπόριο που προέβλεπε ο κανονισμός 1975/69.

6 Μετά την έναρξη ισχύος των κανονισμών 1975/69 και 2195/69, η Ιταλική Κυβέρνηση κατέθεσε στο Κοινοβούλιο νομοσχέδιο που αφορούσε τα αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή στην Ιταλία του συστήματος των πριμοδοτήσεων σφαγής και μη διαθέσεως στο εμπόριο.

Με εγκύκλιο της 23ης Μαρτίου 1970 ο Υπουργός Γεωργίας έδωσε στις επαρχιακές επιθεωρήσεις οδηγίες για την εξέταση των αιτήσεων που είχαν ήδη υποβληθεί, μέχρι ψηφίσεως του νομοθετικού μέτρου που θα επέτρεπε ειδικότερα την αποδέσμευση των αναγκαίων κεφαλαίων για την εφαρμογή των κανονισμών.

Σύμφωνα με τις εξηγήσεις που παρέσχε η Ιταλική Κυβέρνηση, δεδομένου ότι κατά τη διάρκεια των συζητήσεων στο Κοινοβούλιο εμφανίστηκαν αμφιβολίες ως προς τη σκοπιμότητα της εφαρμογής των κοινοτικών διατάξεων περί πριμοδοτήσεως της μη διαθέσεως στο εμπόριο, το Κοινοβούλιο αφαίρεσε από το νομοσχέδιο τις σχετικές διατάξεις και ανέβαλε τη λήψη αποφάσεως γι' αυτές.

Υπ' αυτές τις συνθήκες δεν ελήφθη στην Ιταλική Δημοκρατία κανένα μέτρο εφαρμογής του συστήματος των πριμοδοτήσεων μη διαθέσεως στο εμπόριο.

7 Έτσι ο νόμος 935 της 26ης Οκτωβρίου 1971 περί «εφαρμογής των κοινοτικών κανονισμών στο ζωοτεχνικό τομέα των γαλακτοκομικών προϊόντων», που δημοσιεύτηκε στη Gazzetta Ufficiale αρ. 294 της 22ας Νοεμβρίου 1971, δεν περιλαμβάνει παρά διατάξεις που εξουσιοδοτούν την κυβέρνηση να λάβει τα μέτρα εφαρμογής σχετικά με την καταβολή των πριμοδοτήσεων σφαγής και προβλέπει τα οικονομικά μέσα για την καταβολή αυτών μόνο των πριμοδοτήσεων.

Σ' εκτέλεση του νόμου αυτού εκδόθηκε το διάταγμα της 22ας Μαρτίου 1972 για να τεθεί σε εφαρμογή το σύστημα των πριμοδοτήσεων σφαγής, ενώ μεταγενέστερο διάταγμα, της 27ης Μαρτίου 1972, έθεσε στη διάθεση της διοικήσεως τα οικονομικά μέσα που ήταν αναγκαία για την καταβολή των πριμοδοτήσεων αυτών.

Από τα στοιχεία που δόθηκαν κατά τη διάρκεια της δίκης προκύπτει ότι η καταβολή των πριμοδοτήσεων στους δικαιούχους άρχισε στην πραγματικότητα περί τα τέλη Οκτωβρίου 1972.

Επί της προκαταρκτικής ενστάσεως

8 Η καθής εκθέτει, χωρίς να εισέρχεται στην ουσία της διαφοράς ότι η συνέχιση της δίκης που κίνησε η Επιτροπή δεν δικαιολογείται πια από τις περιστάσεις.

Πράγματι, μετά την υπερνίκηση των δυσχερειών που καθυστέρησαν αρχικά την καταβολή των πριμοδοτήσεων σφαγής, οι πριμοδοτήσεις αυτές καταβάλλονται ήδη και συνεπώς δεν υφίσταται πλέον λόγος της δίκης που κίνησε η Επιτροπή.

Όσον αφορά τη μη καταβολή της πριμοδοτήσεως μη διαθέσεως στο εμπόριο, η δημιουργηθείσα εν τω μεταξύ κατάσταση είναι αμετάκλητη, διότι υφίσταται φυσική αδυναμία αναδρομικής συμμορφώσεως προς τις υποχρεώσεις που έπρε-

πε να εκπληρωθούν εντός της περιόδου που πρόβλεπαν οι σχετικές κοινοτικές διατάξεις.

Υπ' αυτές τις συνθήκες η προσφυγή της Επιτροπής έχει χάσει το αντικείμενό της και στα δύο επίπεδα, έτσι ώστε στο Δικαστήριο να μην απομένει παρά να διαπιστώσει ότι δεν συντρέχει λόγος να εκδοθεί απόφαση.

9 Το αντικείμενο της προσφυγής που ασκείται βάσει του άρθρου 169 καθορίζεται από την αιτιολογημένη γνώμη της Επιτροπής και ακόμα και στην περίπτωση άρσεως της παραβάσεως μετά την πάροδο της προθεσμίας της παραγράφου 2 του ίδιου άρθρου διατηρείται το έννομο συμφέρον για τη συνέχιση της δίκης.

Το έννομο αυτό συμφέρον εξακολουθεί να υφίσταται στην προκειμένη περίπτωση ενώ, όσον αφορά τις πριμοδοτήσεις σφαγής, η επιβληθείσα στην Ιταλική Δημοκρατία υποχρέωση απέχει πολύ από την πλήρη εκτέλεσή της· το ζήτημα άλλωστε της καταβολής των τόκων υπερημερίας στους δικαιούχους παραμένει ανοιχτό και οι αιτιάσεις που ανέπτυξε η Επιτροπή κατά τη διάρκεια της δίκης δεν αφορούν μόνο την καθυστέρηση της εκτελέσεως των κανονισμών, αλλά και ορισμένους τρόπους εφαρμογής που είχαν ως συνέπεια τη μείωση της αποτελεσματικότητάς τους.

10 Όσον αφορά τη μη εκτέλεση των διατάξεων περί πριμοδοτήσεως της μη διαθέσεως στο εμπόριο η καθής δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να επικαλεστεί προς όφελός της ένα τετελεσμένο γεγονός, το οποίο δημιούργησε η ίδια για ν' αποφύγει τη δίκη.

11 Άλλωστε, ενόψει τόσο μιας καθυστερήσεως εκτελέσεως υποχρεώσεως, όσο και μιας οριστικής αρνήσεως, η εκδιδόμενη βάσει των άρθρων 169 και 171 της Συνθήκης απόφαση του Δικαστηρίου μπορεί να έχει ουσιαστικό ενδιαφέρον, για τη θεμελίωση της ενδεχόμενης ευθύνης κράτους μέλους λόγω παραβάσεώς του, έναντι άλλων κρατών μελών της Κοινότητας ή ιδιωτών.

12 Συνεπώς η προκαταρκτική ένσταση της καθής πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

13 Ο τρόπος εφαρμογής εκ μέρους της καθής των διατάξεων περί πριμοδοτήσεων σφαγής αφενός και η άρνησή της να εφαρμόσει τις διατάξεις περί πριμοδοτήσεων της μη διαθέσεως στο εμπόριο αφετέρου πρέπει να εξεταστούν χωριστά.

1. Όσον αφορά τις πριμοδοτήσεις σφαγής

14 Οι κανονισμοί του Συμβουλίου και της Επιτροπής πρόβλεπαν συγκεκριμένες προθεσμίες για την εφαρμογή του συστήματος των πριμοδοτήσεων σφαγής.

Η συμμόρφωση προς τις προθεσμίες αυτές ήταν επιτακτική για την αποτελεσματικότητα των μέτρων που είχαν αποφασιστεί δεδομένου ότι τα μέτρα αυτά δεν θα μπορούσαν να εκπληρώσουν πλήρως το σκοπό τους, παρά μόνο αν εφαρμόζονταν ταυτόχρονα σ' όλα τα κράτη μέλη στην καθορισμένη χρονική περίοδο σε συνάρτηση με τον αντικειμενικό σκοπό που επιδιώκει η οικονομική πολιτική του Συμβουλίου.

Επί πλέον, όπως έχει δεχθεί το Δικαστήριο με την απόφασή του της 17ης Μαΐου 1972 (υπόθεση 93/71 Orsolina Leonesio κατά Υπουργείου Γεωργίας της Ιταλικής Δημοκρατίας, αίτηση του Pretore di Lonato για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως), οι κανονισμοί 1975/69 και 2195/69 χορηγούσαν στους γεωργοκτηνοτρόφους δικαίωμα επί της καταβολής της πριμοδοτήσεως μετά την εκπλήρωση όλων των όρων που προβλέπονταν από τους κανονισμούς.

Συνεπώς είναι φανερό ότι η μόνη καθυστέρηση με την οποία η Ιταλική Δημοκρατία εκτέλεσε τις υποχρεώσεις της που απορρέουν από την εγκαθίδρυση του συστήματος των πριμοδοτήσεων σφαγής αποτελεί παράβαση των υποχρεώσεών της.

15 Η Επιτροπή, εκτός από την καθυστέρηση αυτή, προβάλλει ακόμη ορισμένες αιτιάσεις κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας όσον αφορά τις μεθόδους εφαρμογής από αυτήν των διατάξεων του εν λόγω συστήματος.

Οι κατηγορίες αυτές αφορούν ειδικότερα το γεγονός ότι οι ιταλικές αρχές αλλοίωσαν, με τη διαδικασία εφαρμογής που χρησιμοποίησαν, τις κανονιστικές διατάξεις της Κοινότητας και ότι δεν έλαβαν υπόψη τους την παράταση της προθεσμίας για τη σφαγή.

16 Ενώ ο ιταλικός νόμος 935 περιορίζεται στο να θεσπίσει τις δημοσιονομικής φύσεως διατάξεις που είναι αναγκαίες για να τεθεί σε εφαρμογή το σύστημα των πριμοδοτήσεων σφαγής, καθώς και στο να εξουσιοδοτήσει την κυβέρνηση για να θεσπίσει τα κατάλληλα διοικητικά μέτρα για την εφαρμογή των κοινοτικών κανονισμών, το διάταγμα της 22ας Μαρτίου 1972 προβλέπει στο πρώτο του άρθρο ότι οι διατάξεις των κανονισμών «λογίζονται περιληφθείσες στο παρόν διάταγμα».

Το διάταγμα αυτό, εκτός από μερικές εκτελεστικές διατάξεις εσωτερικού δικαίου, περιορίζεται κατ' ουσία στην επανάληψη των διατάξεων των κοινοτικών κανονισμών.

17 Μ' αυτή τη μέθοδο η Ιταλική Κυβέρνηση δημιούργησε αβεβαιότητα τόσο ως προς τη νομική φύση των εφαρμοστέων διατάξεων, όσο και ως προς το χρονικό σημείο ενάρξεως της ισχύος τους.

Πράγματι, κατά τα άρθρα 189 και 191 της Συνθήκης, οι κανονισμοί ισχύουν άμεσα σε όλα τα κράτη μέλη και αρχίζουν να ισχύουν, δυνάμει της δημοσιεύσεώς τους και μόνο στην Επίσημη Εφημερίδα των Κοινοτήτων, από την ημερομηνία που οι ίδιοι ορίζουν, αλλέως από το χρόνο που ορίζει η Συνθήκη.

Συνεπώς, είναι αντίθετες προς τη Συνθήκη όλες οι μέθοδοι εφαρμογής, που θα είχαν ως συνέπεια να παρεμβληθούν εμπόδια στο άμεσο αποτέλεσμα των κοινοτικών κανονισμών και να διαταραχτεί έτσι η ταυτόχρονη και ομοιόμορφη εφαρμογή τους στο σύνολο της Κοινότητας.

18 Επί πλέον τα μέτρα εφαρμογής που προβλέπονται τόσο από το νόμο 935 όσο και από το διάταγμα της 22ας Μαρτίου 1972, δεν λαμβάνουν υπόψη την παράταση της προθεσμίας για τη σφαγή που εισάγει ο κανονισμός 580/70, κατά τρόπο ώστε οι ιταλοί γεωργοκτηνοτρόφοι παραπλανήθηκαν όσον αφορά την παράταση της προθεσμίας για τη σφαγή των αγελάδων που γέννησαν στο διάστημα από την 1η Απριλίου μέχρι τις 30 Μαΐου 1970.

Η παράβαση της Ιταλικής Δημοκρατίας θεμελιώνεται επομένως, όχι μόνο στην καθυστέρηση τελέσεως, αλλά και σ' ορισμένες μεθόδους εφαρμογής που καθόρισε το διάταγμα.

2. Όσον αφορά τις πριμοδοτήσεις μη διαθέσεως στο εμπόριο

19 Η μη εκτέλεση των διατάξεων των κανονισμών 1975/69 και 2195/69, οι οποίες αφορούν τις πριμοδοτήσεις μη διαθέσεως στο εμπόριο οφείλεται σε σκόπιμη άρνηση των ιταλικών αρχών.

Η καθής δικαιολογεί την άρνηση αυτή προβάλλοντας τη δυσχέρεια — λόγω των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της ιταλικής γεωργίας και της ελλείψεως κατάλληλης διοικητικής υποδομής — εξασφαλίσεως αποτελεσματικής και σοβαρής

επιτηρήσεως και ελέγχου των ποσοτήτων του γάλακτος που δεν γίνονται αντικείμενο εμπορίας, αλλά προορίζονται για άλλους σκοπούς.

Τα μέτρα για τον περιορισμό της παραγωγής γάλακτος ήταν πάντως, κατά την Ιταλική Κυβέρνηση, απροσάρμοστα στις ανάγκες της ιταλικής οικονομίας, που χαρακτηρίζεται από ανεπαρκή παραγωγή τροφίμων.

Κατά τη διάρκεια των προπαρασκευαστικών εργασιών επί του κανονισμού του Συμβουλίου 1975/69, η ιταλική αντιπροσωπεία πρόβαλε τις δυσχέρειες αυτές και εξέφρασε ήδη από τότε σαφείς επιφυλάξεις ως προς την εφαρμογή του κανονισμού.

Υπ' αυτές τις συνθήκες η Ιταλική Δημοκρατία δεν μπορεί να κατηγορηθεί για το γεγονός ότι αρνήθηκε να εκτελέσει στο έδαφός της διατάξεις που τέθηκαν σε ισχύ παρά την αντίρρηση που είχε εκδηλώσει.

20 Κατά το τρίτο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 43 της Συνθήκης, στο οποίο στηρίζεται ο κανονισμός 1975/69, οι κανονισμοί εκδίδονται εγκύρως από το Συμβούλιο, εφόσον πληρούνται οι όροι της διατάξεως αυτής.

Κατά το άρθρο 189 ο κανονισμός είναι δεσμευτικός «ως προς όλα τα μέρη του» για τα κράτη μέλη.

Συνεπώς δεν μπορεί να επιτραπεί σε κράτος μέλος να εφαρμόζει τις διατάξεις κοινοτικού κανονισμού κατά τρόπο ατελή ή κατ' επιλογή ώστε να αχρηστεύει ορισμένα μέρη της κοινοτικής νομοθεσίας, για τα οποία είχε εκδηλώσει την αντίρρησή του ή που θεωρεί αντίθετα προς ορισμένα εθνικά συμφέροντα.

21 Προκειμένου ιδιαίτερα για την εφαρμογή μέτρου οικονομικής πολιτικής που έχει ως σκοπό την εξάλειψη των πλεονασμάτων ορισμένων προϊόντων, το κράτος μέλος που παραλείπει να θεσπίσει εντός των ταχθεισών προθεσμιών και ταυτόχρονα με τα άλλα κράτη μέλη, τις διατάξεις που υποχρεούται να εφαρμόσει, προσβάλλει την αποτελεσματικότητα του μέτρου που αποφασίστηκε από κοινού και αποκτά λόγω της ελεύθερης κυκλοφορίας των αγαθών αδικαιολόγητο πλεονέκτημα σε βάρος των εταίρων του.

22 Όσον αφορά τη δικαιολογία που προβάλλει η καθής, στηριζόμενη στις προπαρασκευαστικές εργασίες του κανονισμού 1975/69, η πραγματική έκταση εφαρμογής των κανόνων που θεσπίζονται από τα κοινά όργανα δεν μπορεί να

τροποποιηθεί από επιφυλάξεις ή αντιρρήσεις που είχαν εκφράσει τα κράτη μέλη κατά την επεξεργασία του.

Οι δυσχέρειες άλλωστε που εμφανίζονται κατά την εφαρμογή μιας κοινοτικής πράξεως δεν μπορούν να επιτρέψουν σε ένα κράτος μέλος να απαλλαγεί μονομερώς από την εκπλήρωση των υποχρεώσεών του.

Το θεσμικό σύστημα της Κοινότητας προσφέρει στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος τα αναγκαία μέσα για να ληφθούν σοβαρά υπόψη οι δυσχέρειές του, με σεβασμό των αρχών της κοινής αγοράς και των νομίμων συμφερόντων των άλλων κρατών μελών.

23 Σχετικά, η εξέταση των κανονισμών αυτών και των τροποποιητικών τους πράξεων αποκαλύπτει ότι σε πολλές περιπτώσεις ο κοινοτικός νομοθέτης έλαβε υπόψη του, κάνοντας χρήση ειδικών ρητρών, τις ιδιαίτερες δυσχέρειες της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν μπορούν να γίνουν δεκτές ως δικαιολογητικός λόγος οι ενδεχόμενες δυσχέρειες εφαρμογής που επικαλείται η καθής.

24 Η Συνθήκη, επιτρέποντας στα κράτη μέλη να καρπούνται τα πλεονεκτήματα της Κοινότητας, τους επιβάλλει επίσης να τηρούν τους κανόνες της.

Το γεγονός ότι ένα κράτος ανατρέπει μονομερώς, σύμφωνα με την αντίληψη που έχει για το εθνικό του συμφέρον, την ισορροπία μεταξύ των πλεονεκτημάτων και των επιβαρύνσεων που απορρέουν από τη συμμετοχή του στην Κοινότητα, θίγει την ισότητα των κρατών μελών ενώπιον του κοινοτικού δικαίου και δημιουργεί διακρίσεις σε βάρος των πολιτών τους, κυρίως δε των πολιτών του ίδιου του κράτους που τίθεται μόνο του έξω από τους κοινοτικούς κανόνες.

25 Αυτή η παράβαση εκπληρώσεως του καθήκοντος αλληλεγγύης που τα κράτη μέλη έχουν αποδεχτεί με την προσχώρησή τους στην Κοινότητα θίγει ακόμα και τις ουσιώδεις βάσεις της κοινοτικής έννομης τάξης.

Είναι φανερό επομένως ότι η Ιταλική Δημοκρατία με τη σκόπιμη άρνησή της να εφαρμόσει στο έδαφός της το ένα από τα συστήματα που προβλέπουν οι κανονισμοί 1975/69 και 2195/69, παρέβη καταφώρως την εκπλήρωση της υποχρεώσεως που υπέχει από τη συμμετοχή της στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

Η Ιταλική Δημοκρατία, μη λαμβάνοντας τα αναγκαία μέτρα για να επιτρέψει την αποτελεσματική εφαρμογή στο έδαφός της και εντός των σχετικών προθεσμιών του συστήματος των πριμοδοτήσεων για τη σφαγή γαλακτοφόρων αγελάδων και των πριμοδοτήσεων μη διαθέσεως στο εμπόριο γάλακτος και γαλακτοκομικών προϊόντων, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τον κανονισμό 1975/69 του Συμβουλίου, της 6ης Οκτωβρίου 1969, και τον κανονισμό της Επιτροπής 2195/69, της 4ης Νοεμβρίου 1969.

Lecourt Monaco Pescatore

Donner Mertens de Wilmars

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Φεβρουαρίου 1973.

Ο γραμματέας
A. van Houtte

Ο Πρόεδρος
R. Lecourt